

Als de Griekse nimf Eurydice door een slang wordt gebeten en sterft, is haar man Orpheus daar zo kapot van dat hij afdaalt in de onderwereld om te proberen haar terug te halen. Daar ontmoet hij Hades en Charon, de goden die over het dodenrijk heersen.

Orpheus speelt zijn droevigste, mooiste muziek in de hoop hen over te halen hem zijn geliefde terug te geven. En het wonder geschiedt, de goden staan het onmogelijke toe.

Orpheus mag zijn vrouw mee terugnemen naar de wereld der levenden, zolang hij zich niet omdraait om naar haar te kijken terwijl ze onderweg zijn naar de bovenwereld.

Als Orpheus met zijn vrouw in zijn kielzog onderweg is naar de wereld der levenden is hij gelukkig.

Het zal makkelijk zijn om Eurydice te redden.

Maar dan gebeurt er iets – in de mythe faalt hij.

Hij draait zich toch om om zich ervan te vergewissen dat zijn geliefde inderdaad achter hem loopt, dat ze echt bestaat. Dat het onmogelijke mogelijk is, dat de doden kunnen terugkeren naar het leven.

Orpheus faalt – maar de mythe vat de waarheid: wij mensen zijn bereid om wat dan ook te doen, tot in de dood, om onze geliefden terug te krijgen.

Maar niettemin kunnen we ze niet redden, want we kijken altijd om. We keren ons naar de werkelijkheid, naar de wereld waar het onmogelijke nooit gebeurt.

Waar het bovennatuurlijke niet bestaat.

I

ALBA

We zaten met zijn vijven aan een tafeltje.

Her en der stonden groepjes mensen te kletsen in het restaurant – dat er een pandemie door de wereld raasde leek niemand zorgen te baren, de enige die een mondkapje droeg was de barkeeper. In de lucht hing de geur van patat en goedkoop parfum.

De tafeltjes zaten vol vrienden die hier waren om samen wat biertjes te drinken, te roddelen over de afgelopen week en misschien een van de te dure vegetarische hamburgers te bestellen. Een stel meiden in uniforme roze overalls en met glinsterende diademen met muizenoren stond in een hoek te giechelen.

Boven de bar hing een beeldscherm waarop een voetbalwedstrijd gaande was. Ik wist niet welke, voetbal interesseerde me niet, maar mijn collega's hielden van sport – een belangstelling die grensde aan een obsessie.

Tegenover me zaten Lundin en Pelle, ze waren al aan hun derde biertje bezig. Klas zat voorovergebogen op zijn mobiel te scrollen – zijn gemillimeterde grijze haar oogde dunner dan anders, en tussen de schaarse sprietjes ontwaarde ik een paar levervlekken. Lina nipte van haar witte wijn en haalde afwezig haar hand over de nieuwe tatoeage op haar linkerbiceps.

Ik boog me naar haar toe.

‘Hoe is het gisteren gegaan?’ vroeg ik.

Een flauw glimlachje op haar gezicht dat meteen weer wegtrok, het had plaatsgemaakt voor iets wat nog het meest weg had van vermoeidheid. Ze haalde haar schouders op en schudde zachtjes haar hoofd.

‘Het appartement was super. Maar echt, veertienduizend per maand voor een eenkamerwoning? Wie kan dat betalen?’

Ze wierp me een korte blik toe.

‘Ik trek dit niet meer,’ zei ze. En zachter: ‘Zou jij kunnen samenwonen met je ex?’

Ik gaf geen antwoord, want de vraag was eerder of mijn ex met mij zou kunnen samenwonen. En het antwoord op die vraag was nee.

Niemand wilde met mij samenwonen.

‘Precies,’ zei ze en ze knoopte de twee bovenste knooppjes van haar bloes open, leunde naar achteren en keek met een pseudo-verveeld gezicht rond.

Binnen een microseconde schoot Lundins blik haar decolleté in en bleef daar hangen, terwijl Pelle doorouwehoerde over de dronkenlap die de auto die ochtend had ondergekotst.

Ik onderdrukte een gaap, probeerde er niet bij stil te staan hoe moe ik was en dat ik veel liever in mijn bed wilde liggen dan hier te zitten.

Klas legde zijn mobiel op tafel, pakte een vork uit de bestekbak en tikte er zacht mee tegen zijn glas.

Pelle zweeg, Lundin veegde met duim en wijsvinger het bierschuim uit zijn mondhoeken en haalde zijn blik met tegenzin van Lina af, als een roofdier dat ten slotte beseft dat de antilope bij de drinkplaats op dit moment buiten bereik staat.

‘Mooi dat we er allemaal zijn,’ begon Klas en hij richtte zich tot Lundin.

Lundin glimlachte. Klas ook.

‘Al is de reden dat we hier zitten wel jammer,’ ging hij verder.

Lundin schoof heen en weer en keek naar de tafel.

‘Ja, niet voor jou, natuurlijk,’ wierp Pelle ertussen. ‘Ze betalen zeker veel beter?’

Lundin haalde zijn schouders op.

‘Tja. Of eigenlijk: ja.’

Hij aarzelde even voor hij verderging.

‘Maar dat doen ze toch overal?’

Wat droog gelach om de tafel.

Klas stak zijn hand op.

‘Ik zou jullie salaris graag verhogen, als dat kon. Maar nu is het zoals het is, mannen.’

Hij wierp Lina en mij een korte blik toe.

‘En meiden,’ voegde hij eraan toe.

Ik zette mijn wijnglas neer, deed mijn best er niet geïrriteerd uit te zien. Zoiets kreeg je altijd terug.

‘Hoe dan ook,’ ging Klas verder. ‘We werken nu al, wat is het, vijf jaar samen? Ikzelf en... het team waren echt blij met je.’

Lina porde me onder de tafel.

We mochten Lundin geen van beiden, feit was dat we allebei opgelucht waren dat hij naar een particulier bedrijf vertrok.

Klas haalde een envelop tevoorschijn en overhandigde hem aan Lundin.

‘We willen je graag succes wensen en onze waardering laten blijken met een cadeautje.’

Lundin zag er charmant verbaasd uit, scheurde de envelop open en haalde de cadeaubon van een sportwinkel eruit.

‘Bedankt, wat aardig! Ik heb echt nieuwe sportkleding nodig.’

Klas glimlachte en klopte hem op zijn rug.

‘En: vergeet niet dat je altijd weer welkom bent.’

Pelle trok zijn wenkbrauw een stukje op en ik vermoedde wat hij dacht. Lundin zou nooit terugkomen. Niemand die stopte kwam terug.

Maar Lundin knikte toch, en zijn ogen leken zowaar een beetje te glanzen. Ik dacht dat dat inbeelding moest zijn, want de enige keer dat ik hem echt ontroerd had meegemaakt, was toen hij zijn nieuwe motor liet zien.

‘Iemand nog wat drinken?’ vroeg Klas en hij stond op.

Iedereen schudde het hoofd.

Hij knikte kort en sjokte naar de bar. Zijn grote, wat gebogen lichaam en langzame bewegingen deden me aan een beer denken.

Lina keek me aan. Draaide een lok van haar droge, geblondeerde haar tussen duim en wijsvinger.

‘En,’ begon ze. ‘Wat denk jij? Hoeveel betalen ze?’
Ik wierp een blik op Lundin, die weer met Pelle zat te praten.
‘Geen idee. Minstens tienduizend per maand meer, vermoed ik.’

‘Fuck,’ verzuchtte ze. ‘Tienduizend. Die zou ik wel...’

Maar ik luisterde al niet meer, want ik had opgevangen waar Lundin en Pelle het over hadden.

‘Serieus?’ zei Pelle. ‘Ze ging met je mee naar huis?’

‘Zeker weten,’ grijnsde Lundin en hij schoof een stuk snustabak onder zijn bovenlip. ‘En Jezus, wat was ze mooi. Behalve dat...’

‘Wat?’ fluisterde Pelle en hij boog zich naar Lundin toe.

‘Nou,’ fluisterde Lundin terug. ‘Ze had een enorme bos tussen haar benen, je kon amper vinden waar je wezen moest.’

Pelle lachte hard, druppeltjes bier sproeiden uit zijn mond en landden op het vette tafelblad.

Maar Lundin lachte niet, hij fronste zijn voorhoofd alsof hij probeerde een pittige wiskundesom op te lossen.

Lina zweeg, zette haar wijnglas neer en draaide zich ook richting Lundin.

‘Een echt DDR-woud,’ ging hij verder. ‘Een Roemeense kogelstotersjungle. Ik snap het gewoon niet. Waarom wil je er zo bij lopen? Als een oud wijf. Niemand wil toch een oud wijf neuken.’

En toen gebeurde het.

Het werd stil in mijn hoofd, doodstil. De ruimte leek donker te worden.

Mijn hart maakte een sprong in mijn borst en de razernij ontwaakte. Ik wilde niet reageren, me niks aantrekken van Lundins ranzige gelul, toch stond ik op.

Pelle keek naar me, Lundin ook, en Lina pakte mijn arm beet.
‘Laat gaan,’ zei ze. ‘Het is het niet waard.’

Maar ik kon het niet laten gaan, het wilde beest dat vanbinnen was ontwaakt, had de controle al overgenomen.

Ik deed een stap richting Lundin, en daarna nog een.

Mijn blikveld vernauwde zich, het duister omringde me. Mijn wangen brandden en mijn slapen klopten. Mijn mond voelde droog en stroef als woestijnzand.

‘Wat?’ zei Lundin en hij haalde zijn schouders op.

‘Ik vind dat je je bek moet houden,’ zei ik.

Hij wierp een blik over zijn schouder richting de bar, waar Klas net zijn biertje betaalde.

‘Moet je nou echt zo’n politiek correcte, zure trut zijn?’ zei hij. ‘Het was maar een geintje.’

‘Pathetische smeerlap,’ antwoordde ik met een stem die ik niet herkende. Lundin zei iets, ik zag zijn lippen bewegen, maar ik hoorde de woorden niet meer.

En toen, zonder te begrijpen hoe, schoot mijn arm naar voren. Mijn vuist raakte hem midden in zijn gezicht en ik hoorde, of voelde misschien, iets kraken, zoals wanneer je een droge tak breekt, of een van die dunne botjes van een gegrilde kip.

‘Godverdomme, Alba,’ schreeuwde Pelle en hij vloog overeind.

Lundin stond ook op en voelde met zijn hand aan zijn neus. Zijn ogen wijdopen, tussen zijn vingers sijpelde bloed dat op zijn strakke, witte t-shirt druppelde.

Even later was Klas terug. Hij draaide mijn armen in een stevige greep achter mijn rug. Mijn schouders schrijnden, door de pijn werd het haast zwart voor mijn ogen.

‘Kalm aan, Alba,’ siste hij. ‘Nu hou je je verdomme koest.’

Ik ademde in.

‘Ik ben kalm.’

‘Nee,’ zei hij. ‘Je bent niet kalm.’

‘Laat me los. Ik zeg toch dat ik nu kalm ben.’

Zijn greep verslapte.

‘Laat me los,’ herhaalde ik.

Hij liet los, maar op het moment dat mijn armen vrij waren stooft ik naar de tafel, greep Lundins bierglas, zwiepte het naar voren en kiepte de inhoud over hem heen.

Het bier stroomde over zijn gezicht, tot over zijn shirt. Vermengde zich met het bloed dat van rood overging in roze.

‘Fokking achterlijke idioot,’ zei ik.

Mijn woorden weerklonken tussen de wanden en nu pas merkte ik dat het helemaal stil was geworden in het restaurant. De

gesprekken waren gestokt, alle blikken waren op mij gericht. De meiden in roze overalls hadden allemaal een stap achteruit gedaan en verdrongen zich nu in een hoek. Een van hen had haar mobiel vast en hield hem omhoog alsof ze me filmde.

De barman kwam naar ons toe gesneld, mondkapje in zijn hand, zijn blik schoot heen en weer tussen mij, Lundin en Klas.

‘Zal ik de politie bellen?’ bracht hij uit.

Klas zuchtte, wierp me een lange blik toe en stak zijn hand in zijn zak.

‘Wij zijn de politie,’ zei hij en hij hield zijn legitimatie omhoog.